

min første tanke, at det da måtte være en fejl. Hvorfor dog opfinde problemer?

Venstre kan ikke støtte forslaget, og da vi havde debatten for 1 år siden, lagde vi vægt på at afvente den undersøgelse, som er iværksat, og jeg synes, at vi skylder os selv og de heldigvis få familier, som det vedrører, at se resultaterne af undersøgelsen.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Jeg vil godt stille fru Inge Dahl-Sørensen et filosofisk spørgsmål: Er det forældrene, der ejer barnet, eller er det barnet, der ejer forældrene? Jeg beklager meget, at jeg i bemærkningerne har skrevet omvendt bevisbyrde, for det er jo ikke det, det handler om.

Det, det handler om, er, at barnet har ret til begge forældre. Som det er i dag, har forældrene ret til barnet, og det er jo det, der gør, at vi indimellem har nogle historier, hvor fru Inge Dahl-Sørensen og jeg sædvanligvis plejer at være enige: Vi vil ikke have, at børn har samvær med en forælder, hvor der er åbenlyst misbrug. Men ikke desto mindre, når barnet så fortæller det til moderen, og moderen går til myndighederne og siger det, så siger myndighederne, at faderen har ret til samvær.

Vi har begge på vores skriveborde tre sager, som vi ikke kan komme ud af, fordi lovgivningen er lavet på en sådan måde, at faderen har ret.

(Kort bemærkning).

Inge Dahl-Sørensen (V):

Det med retten til barnet og til forældrene er jo en kombination, altså det er jo noget teoretisk. Selvfølgelig er det forældrenes børn, og det er også børnenes forældre, så det må være en kombination.

Fru Anne Baastrup driver nu de sager frem om misbrug: Jamen det er da klart, at det er en myndighedsopgave, og den kan jeg ikke her fra talerstolen stå og løse, og jeg synes også, at det er rigtig, rigtig trist, at vi får den slags sager. Men det er da klart, at det må være myndighederne, der griber ind, hvis en sådan påstand kommer frem om, at der er et misbrug af et barn hos den ene af forældrene, og nærmere kan jeg ikke komme det.

I de sager må vedkommende gå til statsamtet og forklare, at her er der altså et problem, og så er jeg sådan set også sikker på, at man vil undersøge det. Sådan er det jo.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

De sager, jeg taler om, er, hvor der er stofmisbrug og alkoholmisbrug og andet, og hvor far sidder på værtshuset, og barnet sidder alene, og barnet ikke har nogen, det kan snakke med, for når mor går til myndighederne og siger det, så siger myndighederne: Det har vi ikke nogen viden om. Og der står ikke noget i loven om, at man skal høre barnet. Det er det ene.

Det næste er: Den 10-årige knægt har boet i Nordjylland hele sit liv, og så flytter mor og skal have barnet med. Den 10-årige dreng skriver til statsamtet og bede om, om han ikke godt må få lov til at bo hos far, for han savner sine kammerater. Der er ikke noget svar. Drengen har ikke fået noget svar på det brev. Han har ikke adgang til selv at bestemme, hvor han skal bo.

Tænk, det synes jeg ikke er en ordentlig behandling af barnet, og jeg ved, at fru Inge Dahl-Sørensen er enig med mig.

(Kort bemærkning).

Inge Dahl-Sørensen (V):

Jeg synes da også, at det er trist. Nu har jeg da selv flyttet med vores egne børn flere gange, og børn kan ikke fordrage, for at sige det rent ud, at skulle flytte. De holder fast i deres skole og deres kammerater, så sådan set, uanset at det både er far og mor, der flytter sammen med børnene, er de også kedede af det. I det øjeblik det barn var flyttet, fik han såmænd en ny omgangskreds, nye venner, ny skole, og der går ikke mange uger, så er han lige så glad for at bo det nye sted som det gamle sted.

Hvis man skal ned i det – det vil jeg kalde en petitesse – at man skal flytte fra en by til en anden, så synes jeg ærligt talt, at vi tager os af noget, som vi ikke bør røre ved, helt ærligt.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Men det, vi snakker om, er jo ikke alle de mange, hvor der ikke er de store problemer, og hvor det er en almindelig flytning eller andet.

Kl. 13.30

Men vi snakker om, hvor det godt kan være, at forældrene er nået til enighed, for sådan er det nu lykkedes dem ikke at rive hovedet af hinanden, men hvor det, de er nået til enighed om, ikke nødvendigvis er det bedste for barnet, og hvor de måske slet ikke har snakket med barnet.

Der er det, vi spørger, om der ikke skal være en mulighed for, at barnet bliver hørt, at Stats-